

NHỮNG “HẠT NGỌC”

Tôi rời xa giảng đường, từ biệt mái trường và thầy cô giữa một ngày hè nắng rực cháy cả một khoảng trời phượng vĩ. Cầm trên tay tấm bằng đại học, tôi tự tin bước vào đời và rồi bị cuốn theo dòng xoáy của cuộc mưu sinh, mở mắt ra thấy mình đã lang bạt sang tận xứ người. Một chiều cuối thu rảnh rỗi, bên ly cà phê góc phố, ngắm những tốp học trò tung tăng rời lớp, chợt lòng tôi dâng lên nôn nao nỗi nhớ giảng đường, thầy cô, bè bạn. Bao kỷ niệm cứ dồn dập, lớp lớp ùa về, lăn tròn trong ký ức như những hạt ngọc long lanh...

Trà My (cựu SV Khoa Luật): Tôi nhớ về cô giáo chủ nhiệm trẻ tuổi của mình trong buổi học đầu tiên ở giảng đường đại học. Tiếng chuông vang lên, cô bước vào lớp, dáng thước tha trong bộ áo dài hồng. Cô đã để lại ấn tượng khó phai đối với những tân sinh viên mới xa quê như chúng tôi bằng chất giọng ngọt ngào, nồng ấm... Đã gần 6 năm trôi qua tôi vẫn nhớ đến buổi học đầu tiên ấy! Thời gian không thể lưu mờ được hình dáng cô giáo đại học đầu tiên của tôi. Những dòng tâm tình này tuy khó có thể gửi đến được với cô đúng dịp 20/11 này... Nhưng thưa cô! Cô hãy tin rằng cả tập thể lớp sẽ vẫn mãi nhớ về cô...

Lê Linh (Trường THPT chuyên Ngoại ngữ, Trường ĐH Ngoại ngữ): Tôi đã bước vào lớp 10 trong một tâm trạng hứt hắng tốt độ vì những rạn vỡ trong quan hệ gia đình giữa bố và mẹ. Cũng may là tôi đã gặp được thầy. Thấy như thiên thần đem lại ánh nắng cho tôi, làm tôi hiểu ra chân lí của cuộc sống như tiếng vọng của rừng già: mình hét lên như thế nào nó sẽ vang lên như thế ấy... Giờ học của thầy luôn tràn ngập tiếng

KÝ ỨC

trò ra: Cảm ơn các em! Những học trò yêu quý của cô!

cười. Những bài giảng của thầy chưa bao giờ khô khan, cứng nhắc theo sách giáo khoa... Bây giờ, mỗi khi nhớ về trường, chúng tôi đều nhắc đến những trang giáo án điện tử sinh động bắt mắt, nhắc đến một người thầy tâm lý, vui tính...

Nguyễn Thu Nga (Giáo viên Hệ THPT chuyên Trường ĐHKHTN): Chiều tan trường vắng, bảo vệ tắt bớt đèn dãy hành lang, lại thêm cơn mưa sấm sập. Có lẽ bởi bóng tối vây quanh nên ánh đèn phòng thư viện chợt sáng ấm áp! Vẫn còn đèn giờ này lạ chưa? Tôi tò mò đến. Thì ra còn vài học trò: em lui cui gán thêm bài viết, em loay hoay tô thêm cái tựa, em bò ra gán nẹp cho báo tường của lớp (sắp đến ngày 20/11 rồi). Đèn phòng sáng, màu sắc lóng lánh; ngoài trời tối vắng, mà ở đây có trò cặm cụi, có cô giáo loanh quanh... Không khí như ấm hẳn dù cơn mưa còn lâu mới tạnh... Tôi mỉm cười hạnh phúc mà nước mắt cứ trực

trào ra: Cảm ơn các em! Những học trò yêu quý của cô!

Phan Tuấn Anh (Trường ĐHKHTN): Nhắc lại một thời áo trắng, cặp sách trên vai, tung tăng đến trường, em lại bồi hồi nhớ về các thầy cô, những người cha, người mẹ thứ hai đã dạy dỗ chúng em trưởng thành. Là một học sinh không giỏi, nhưng cũng không thể xếp vào học sinh yếu của lớp, bằng những nỗ lực tự bản thân, em đã vượt lên chính mình. Em sẽ mãi mãi không bao giờ quên được công ơn của thầy cô. Thầy cô sẽ là những tấm gương lớn trên mỗi bước đường em đi. Và giờ đây, khi đã trở thành sinh viên của Trường ĐHKHTN, em vẫn nhận được những sự quan tâm, chỉ bảo, dạy dỗ ân cần từ các thầy cô ở một môi trường mới. Có thể nói, thầy cô là những người mở đường cho em đi vào đời, là người vẽ lên trang giấy trắng tâm hồn em những gì đẹp đẽ nhất. Để xứng đáng với tình yêu thương của thầy cô, em hứa sẽ cố gắng học tập trong hiện tại và tương lai sắp tới.

Hồng Lê (cựu sinh viên Trường ĐHKHXH&NV): Đã gần 10 năm con xa quê, không được cùng bạn bè đi thăm, tặng hoa và chúc mừng đến các thầy cô nhân ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11. Thưa tất cả các thầy cô, con xin gửi lời biết ơn và niềm yêu kính chân thành nhất đến thầy cô, những người đã góp phần không nhỏ để đào tạo và bồi dưỡng thế hệ trẻ để góp phần xây dựng đất nước. Con cũng xin đại diện cho tất cả những anh chị, bạn bè hiện tại sống xa quê hương gửi lời chúc mừng và biết ơn đến các thầy cô Trường ĐHKHXH&NV, ĐHQGHN. Kính mong thầy cô nhận nơi chúng con tấm lòng thành kính nhất...

>> VĨ CẨM (ghi)